

თეატრი სხოვნება

სათეატრო სალიტერ. ჟურნალი

№ 7 - 1917

შაბათი 11 თებერვალი

საბჭოთაო სალიტერ. ჟურნალი
გამომცემი, 15 კ.

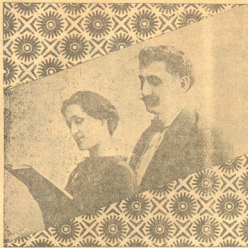

სოაბაშიძე შალვა დადიანი
თურქული 12, ახალ ვეირი ბაქოში საბჭოთაო
უბანში წარმოდგენა აქვს წარმოდგენა აქვს

შინაარსი

- 1, იოსებ არმათიელი - შალვა დადიანი 2
- 2, ს. ერთაწმინდელი - ვაწიქანათი 3
- 3, ივ. რომართელი - ახალა შოკუზია 3
- 4, შ. ჭუჩუბელი - გურიის სიკეის მკვლევარი 5
- 5, დავ. შეხნი - ხიბრებული დღიური 7
- 6, შაზირა - ქართველ მკვლევართა შესახებ (რედაქციისგან) სემი უბის წიგნი 6
- 7, იზიდე - დაკარგულ შვილს 8
- 8, მის. ბოჭორიშვილი - ფეხის ბრწყინებში (მეორე ნაკვეთი) 9
- 9, ივ. ყურყურიანი - ვაჟაკის სიკვდილი (სახელო) 12
- 10, იო. ჯინორიძე - ციხის დღიური 13
- 11, კირ. მაჭარაძე - სარხარი 14
- 12, მახვილი - შურადა 14
- 13, წვრილი ამბები 15

შალვა დადიანი და ელია ანდრონიკაშვილი (წელს ორივე ბაქოს სტენაზე მუშაობდნენ)

შალვა დადიანი

(მისი ბენეფისის გამო ბაქოში)

საკმარისია ეს ორი სიტყვა გაიგონოთ ანუ ამოიკითხოთ, რომ მაშინვე წარმოიდგინოთ დაუცხრომელი კალმოსანი და მსახიობი-მქადაგებელი, ეროვნული ავტარის გაზრდა ამალღების მოჯადოებული მაჯნური!

ხელოვნების მონა-მორჩილი!

სამშობლო ქვეყნის გულის ცემის მესილუმლე!

დედა-ენის ფაქიზად გამავრცელებელი..

ჩვენი განახლების ახალი ტაძრის დაუზარელი და მიუძინებელი დარაჯი!

ცოცხალი სიტყვის მოქანდაკე!

შებენდეთ: კოლხეთი და შავი ზღვის სანაპირონი, მტკვარ-ალაზანის ხეობნი და გურგენის ზღვის კიდე მას კვალ-დაუჩენელი არ დარჩენია!

სამშობლო ქვეყნის წარსული და აწმყუა, მწერლობის სხვა და სხვა დარგი მას ხელ-შეუხებელი არა რჩება: ყველგან და ყველგან-ში თავისი, დიად, თვალსაჩინო განძი შეუტანია და შეაქის.

და ასე მოღვაწეობს იგი—შალვა დადიანი თითქმის ოცდახუთი წელიწადი..

დაბრკოლება, უიმედობა, გულის გატრუება—მისთვის არ არსებობს..

სწორედ ესაა მიზეზი, რომ იგი იქ აღან-

თებს ხოლმე ლამპარს, სადაც უიმედობა მოკლენი მას აქრობენ!

ასე იყო ქუთისში, ბათომში და წელ ბაქოში!

წელს ბაქოში თითქმის სეზონის დაწყებას არც-კი ფიქრობდენ: ხალხა არა გვყავი, ვიზარალებთო. მაგრამ ზოგიერთ სცენის მშაქათა თავგამოდებაში და შალვა დადიან მუყაითობამ ბაქო უსეზონოთ არ დასტავე შალვა დადიანისავე მოთხოვნით წელს ბაქო ჩილა ჩვენი ახალგაზრდა ნიჭიერი რეჟისორის ალ. წუწუნავას მიერ დადგმული წად მოდგენები, უფრო შერჩეული რეპერტუარ წარმოდგენაზე ხალხი მუდამ დაიარებოდა დროგარეც გვესმის, არც იმდენი დეფიციტი რავდენსაც ელოდენი..

ასე იცის საქმის სიყვარულით სამსახურში

თქმა არ უნდა, ამა წლის სეზონის კეთილად დაბოლოებაში მის თანამშრომელთა ც განსაკუთრებით ახალი ვამგეობას, არა ნაკლები ღვაწლი მიუძღვით, მაგრამ საქმის სული და გული რომ შალვა დადიანი იყო—ეს ყველასათვის ცხადია!

სეზონის დასასრულს, ამ კვირია, ბაქოს დრამ. წრე თავის რეჟისორს უმართავს საბენეფისო წარმოდგენას.

მსახიობის ბენეფისი— ეს მისი ზნეობრივ-ნივთიერი ჯილდოა და ბაქოს ქართველობა დღეს გამოიჩენს—რავდენად აფასებს კერძოდ თავის მუშაქისა და სერთორდ ჩვენის სცენისა და მწერლობის დაუღალავ, თავდადებულ მოღვაწეს.

იოსებ ზრინვათიელი

პაწია ქნარი

პაწია არი ჩემი ქნარი, ძლივას მჩინარი, პატარა არი. მაგრამ დიდი ტანჯვის მთმენარი.

ხან მოს ლბუნე, მოლიმარი; მკენესარი, წყნარი, ნაზი, ნარნარი. სიყვარულის ცრემლად მდინარი!

ხან-კი მქუხარი, სიმთა ეღვრით ელვა და ქარი, მშვენეირების ზღვა, მარადის მოუსვენარი..

პაწია არი სიცოცხლისა მღერალი ქნარი, პატარა.. მაგრამ დიდი შეგები ნეტარი მქნარი..

ს. ერთაწმინდელი

ახალი პოეზია

დიდი, ბატონებო, მე ვარ პოეტი და დიდი პოეტიც. მე ეს დღემდინ არ ვიცი, რადგან... მეტ-ს მეტათ მორცხვი ვიყავი. ახლა-კი მე გაგხდი ურცხვი, დიდი ურცხვი!

ქეშმარიტი, დიდი პოეტი მხოლოდ ის არის, რომელსაც არავისი და არაფერისა არა სხეხვია, რომელიც არავის და არაფერს არ ერიდება, რომელიც თვითონ არის თვისი მსაჯული, რომელიც გრძნობს, რომ ის დიდი პოეტი და სხვა და სხვა.

თავის ქება კიტრათ ჰღირსო, უთქვამს ხალხს. სისულელე უთქვამს!

სხვისაგან ქება ჰღირს კიტრათ. დეე, სხვებმა დამცინონ, მე ვაქებ ჩემს თავს, რადგანაჲ მე მარწამს, რომ დიდი პოეტი ვარ, — მორჩა და გათავდა!

გავა დრო, სხვებიცი დარწმუნდებიან, რომ მე მართალი ვარ და მოვლენ ჩემდა საქებრათ. არ მოვლენ კისერიც უტყხიათ, — ვაი მათ! ქაშოინ მე მეგონა, რომ სხვამ უნდა მიწამოს. სისულელეა!

უშალ შენ თვითონ უნდა იწამო შენი თავი.

დრო გავა, სხვებიცი გიწამებენ. არ გიწამებენ და ჯანაბამდინ გზა ჰქონათ!

დღემდე მე ვიყავი მეტის მეტათ მორიდებული, მორცხვი, თავმდაბალი.

სისულელეა ყოველივე ეს. ქეშმარიტი პოეტისათვის მოსარიდებელი სასირცხო არაფერია, პოეზიამ სირცხვილი, მორიდება არ იცის:

ბუნებამ გააჩინა მხეც და ტილიც. და თუ მზესა აქვს ადგილი პოეზიაში, ტილსაც უნდა ჰქონდეს, ღორისაც, ძაღლისაც. არც აკაკი, და არც ილია ნამდვილი პოეტები არ იყვნენ. ისინი იყვენ კარგი მოქალაქენი. პოეზია მათთვის იარაღი იყო, საშუალება და არა მიზანი.

ჩემთვის-კი პოეზია თვით მიზანია, პოეზიის გარეშე ჩემთვის არაფერი არ არსებობს. ვერ მიხვდით? მე ვარ სრულებით ახალი პოეტი, მე უნდა შევექმნა სრულებით ახალი პოეზია.

შოთას შემდეგ დღემდე ქართველი ერა უპოეზიოთ სცხოვრობდა. სირცხვილი არ არის დღემდინ ქართველმ, ერმა უნდა გაიგოს, თუ რა არის ქეშმ რიტი ნამდვილი პოეზია.

მე ვილაპარაკებ ვივალომ ყოველი ფერზე, უთ ვრცისათ კი იმაზე, რის შესახებაც ძველი პოეტი-ბი სლუმდენ.

იკოდეთ ყველამ, რომ პოეზიამ სირცხვილი არ იცის.

ვაცდა და ნეხესა ვინადგან მზე სწორედ მოეფენებს!

აი ქეშმარიტი პოეზია. ის მზესავით თანასწორათ უნდა ამუქებდეს ვარსაც, ნეხესაც. მე ვუარ ყავი ძველი და ვქმნი ახალს, გზა ახლისა ჩემ ხელთ არის ვინ მითხრა?.

მე თვითონ ვუთხარი ჩემს თავს.

მე დავარწმუნე ჩემი თავი, რომ მე ვარ დიდი პოეტი, წარმომადგენელი სრულიად ახალი პოეზიისა.

ჩემთვის ეს სრულებით საქმარისია. მართალია, ეს ახალი პოეზია ჩემით არ დაწყებულა, მაგრამ იკოდეთ, რომ მე ვიქმენბი მისი ბრწყინვალე ვარსკვლავი და არა ელენე დარიანი.

მართალია, ჩემს პირველ ნაბიჯს გავლენა ეტყობა, მაგრამ...

მაგრამ ყური დამიგდეთ.

მე და კატა.

დაშუა; კარეთ თაფს, ვინჯა, ცაფა. ბუხარში ვიზვიზებს კამბუის წივა. მარტო ვარ აბათა, სეველამ მამატა. ბუხართან ნებეგრებს ბუხულა კატა. სვადია, ცხადია, ვიწვა, ვარ მოფრადი. ტრეფაბისა, ვშისისა მანდელა ალა. გადგუსვა ხელები შეინძნა ციცა. გრძობისა ერთობა მან დამამტვიცა... ცინდალი ახრადმა აკი შემამტა! სად წახველ გენაცვა ბუხულა კატა? დაშუა, კარეთ თაფს, ვინჯა, ცაფა. ბუხარში ვიზვიზებს კამბუის წივა.

ფერადი ხონტი

აბჯასის ბიბინი, ფოთოლთა შრიალა. ნიტუბის ჭიკჭიკი, შინანის მხრიალა.

გეშისა ტყულები, მიშველი სხუელი.
 მარტოთ ვარ, ეუღლი, ზრენი შევს წვეულები.
 ვერტევი შე ვაჯანსა, ვეძებ შე შთარეულებს.
 შე შეიფარს მამადი, შე ველი შთარეულს.
 წუურულით ვგანკალებ, ტრფობითა დე დეი.
 ატოვდა სხუელი, შოვიდა თავად.
 შოვიდა ღამაზი, შოვიდა გარსეული,
 აღარ ვარ სხუელი, აღარ ვარ კედი
 თვალებში შავობა, შამხვია ხელები...
 მოღუნდა სხუელი, დაშქვა წელები.
 უკაცრავით, დამევიწყდა: თავადს რაში
 ჰყავდა და სანამ ის იშვიელს ქილს ხელებს
 მიხევედ, რაში დაბა.

რაში ხტის, ჭიხინებს, მდინარე ჩხრიალებს.
 და ჩემს პერანგი ჭიხრზე ფრიალებს.

სონეტი

კუთხეში მზებუდა მიმფადრა ქალი.
 ძინძეში ხეუფას მთავარ თვალთ.
 უბეში იყოფდა მადამალ ხელებს.
 წკატუნბი გაქმნდა თითებზე ტყელებს.
 მიუედი შე მასთან, ვუნახე ხელი.
 ფრწხილებზე გაჭკრდა ტიღების წელი...
 წითელი ფრწხილები ცოდიდი ხელი!
 თქვენ კატრფით, თქვენ გელით, თქვენ
 კონინას ველი!

ლორის სიმღერა

შედმართს ავიღელი, გზა გავაჯაკე.
 მანდრად ვიხილე შე დორი მკეკე.
 იწვა დრუნუნა. შწარეთ გენესიდა.
 მისი ტინჯვა შე მხილად მესმოდა.
 თორმეტი გოჭი ჭეჯვდა შუგელში,
 ივრიხებოდა საბრალო წელში!
 თქ, დორთ, დორთ, დინე მშენიერო!
 ზოგჯერ მისდარო, ზოგჯერ მშორო.
 რათ უნდა ჭმობთ თორმეტი გოჭი?
 შუბლზე დაგახნდე, ბუერი ნაოჭი.
 შენის ტინჯვისა, კენესის ჭინჯები
 შიგ გულში ჩამწვდა და ვიანჯკება.
 შენა სიმღერა ვის ესმის განა?
 შენთვის მზათა აქვს პრობო მხოლოდ დანა!
 შე სარკე ხელთ ჩიპურია, გრძნეული,
 მთვარეული სარკე და მშვენიერათა გზღავთ
 ყველას, ჩემო ყვითელი მტრებო!
 თქვენ სიბრაზით კბილებს აღტყენთ. გინ-
 დათ, ჩამქოლოთ, მეგრამ ვერ მოგართვით:

მე დღე-ღან ხელოვნების ახალ ტემპში
 ვარ და თქვენ შე ვერას დამაკლებთ, რადე-
 ნაც უკანსპორტოთ ამ ტომარში თქვენ აწე ნ
 არ შემოვიშვებ.

მე მინდა, რომ კიდევ უფრო გაყვიოლოდეთ.
 ამიტომ შემდეგისათვის მე მზით თქვენა
 თქვენთვის:

- 1) მზეთუნახავი ჩემნაში.
- ძველი პოეტები მზეთუნახავს კოშკში
 ათავსებდნენ. უგუნურებმა არ იცოდნენ, რომ
 პოეტს ყოვლიფერზე შეუღლა წეხა. ყოვე-
 ლოსფერის თქმა მნიშვნელობა იმას კი არა
 აქვს, თუ რას ამბობ, ან რის შესახებ სწერ,
 —ყოვ ლივე ეს ძველი სსულელი,—საქმე
 იმაშია, თუ როგორ იტყვი, როგორ დასწერ.
- 2) ტიღების ფერხული.
- 3) მკე მთავარე და მრავალი სხე

სალომე ხალიანი.

მცირე შენიშვნა

ჩვენმა ახალგაზრდა პოეტმა, სალომე ხა-
 ლიანმა, მთხოვა, მისი პოეზიის შესახებ რა-
 მე დამეწერა. სიამოვნებით ვასრულებ მის სურ-
 ვილს.

როგორც მკითხველი თვითონაც დარ-
 წმუნდება, სალომე ხალიანი ისე სწერს, რო-
 გორც არც ერთ ჩვენს პოეტს არ უწერია
 და სწერს იმის შესახებ, რაზედაც ჩვენი პოე-
 ტები სსულელებით არა სწერდნენ.

მაშასადამე ეს არი სრულებით ახალი პოე-
 ზია, რომელიც ჩემის ღრმა რწმენითა, სსუ-
 ლელებით გააძევებს თანამედროვე და ძველ პოე-
 ზიას.

ძველი პოეზია, ძველი ყარპებას აღსა-
 სრული დდება.

სალომე ხალიანს დიდი ნიჭი და დღი
 ორიგინალობა, თავისებურობა ეტყობოდა
 ბედს მისთვის ურგუნებია გვირგვინი უკვლავე-
 ბისა, ჩვენი პოეზიის განახლება და ამაღლეს.

მე დანამდილებით ვიცი, რომ სალომე
 ხალიანია მბლე გამართავს საღამოს და გააც-
 ნობს ფართო საზოგადოებას თავის პოეზიას.
 აი სწორედ ამ საღამოზე მე წარმოვსთქვამ
 შესანიშნავ სიტყვას სალომე ხალიანის პოეზიის
 შესახებ.

ევგენიძე

გურიისაკენ

მგზავრული

ძღვანლ სიმონ რამიშვილსა
და ალექსანდრე ზუნდაძეს,
დაიძრა ეტლი მფრინავი
სწრაფი, ღამაზი ცხენებით,
თვალწინ შემოღება სურათი
ზღაპრული ფერად შვენებით!
ეტლი რბის, ეტლი მიმადრენს
დაკლავნილ შარა-გზაზედა;
გული ხტის, გული თამაშობს
ცხენების ფეხის ხმაზედა!
ეტლი რბის! სული წის უსწრობს!
გადღის მთიდან-მთაზედა;
ფრთხაა შლის ქრელი ოცნება
გურიის დანახვაზედა!
ქუდს ვუხდი მხარეს საყვარელს
მღერით და აღფრთოვანებით;
წყალნი წინ მიგებებთან
კრიშანქულით და ბნებით!

ახირებულნი დღე ური

... და ვთხოვ, მეგობარო, ჩემს სიკო-
ცხლემში ნუ გამოაქვეყნებ ამ ჩემი ავადმყოფი
ტენის ნაწაფარ დღიურს გოლიათი არა ვარ
იცი, მალე—წაიღას შინა—და მაშინ ამკნე
ქვეყნას ეს ჩემი ახირებული დღე ური“.
დღეს უკვე ანდერძია ეს წერილი, — ჩემი
მეგობარი ცოცხალი აღარაა და ვასრულებ მის
ანდერძს.

ორსაბათი

ორსაბათის შავ დღეს ეძახიან და მეც შა-
ვი ფიქრები გარს მახვევია...
უცნაურსა და მწარე ფიქრებს მიშლის,
სასოს მიკვდის ის გარემოება, რომ ჩვენი
ქვეყანა ტურფა და ხალხი ღამაზე...
სიტურფემ და სიუხვემ გავგზავრავა,
გავგვარაობა, გავგვარაობა...
ვინც-კი მთა-გრებილი გადმოვლო, უღ-
რანი ტყე-ველი, ოდროზოდრო გადმოვლახ-
და მოღწია ამ ტურფა ქვეყანაში, ნახა გულ-

ზეიადი მასპინძელი—მოირთხა ფეხი და
სტკებება. გაოცდით, გაფხვილი ქვეყნიდან
შემოვიდენ ბაღნარში, ვარდ-ყვავილებით აფე-
რადებულს ედემში, ამბრითა და ნექტრით
აპკურებულს სამოთხეში... ქორწილსა და
ღმინში შემოქრილი გიგი, აბა, გაგდე გარეთ.
გიგია-გავა!?..

მოსული ეზიარა მეცოცხლებელ მზის
სხივებს, შეხვედა გონჯი ღამაზს, გაყინული—
ცხელს... და მიეტმანა.. გაზითაც ვეღარ
მოგლეჯ..

ბუნება აღამინისა და რას უნამს!.. აბა,
აქ ვინა დაგიდევს, ვისა აგონდება ისტორია,
მისი პირობები. ოქმები...

ენებამ უნებოთ გვაქცია და-გაზარმაყე-
ბულს ხალხზე განგებამ სხვისი ნება გააბა-
ტონა..

საბათი.

ძალიან ხშირად მიფიქრია იმაზე, რომ
სათის გამოშვონს დიდა ბოროტება ჩაუდგ-
ნია ამ პაწია მოჩხაკუნე ქანქანის გამოგო-
ნებით...

ახლა, ამ დაუძლეურების ხანში ამ ბორო-
ტებს უფრო მწევეთ ვგრძობ..,

ვიც კი გარს მახვევია, ყველა მიმე-
დებს, არ შეშინდი, ცუდი ფიქრი გულში არ
გაივლო, სასიკვდილო რა გიქირსო..

საათი?

რა საძაგელია ბალიშს ქვეშ ჩხაკუნებს
უღარდელა“, ისარი მისრიალურს და რამდენ-
საც დახაზულს გაივლის, იმდენად თანდათან
მიახლოვდება დასასრული... რამდენსაც გა-
ხაზულს! ვადაცდება, იმდენი წუთი აკლდება
სემს სიკოცხლეს.

ბოროტი ყავი ყოფილა საათის გამოშ-
ვონი!

კვირა

მთელი სამყარო წამლი სუნით ამქორე
ბუღია. ცის ქვეშეთი იბრძვის და ისე გა-
ძვირდა ყველაფერ, თითქოს ზღაპრული ამ-
ბავი იყოს.

იაფია მოსოლოდ ერთი რამ.. იაფია ის, რაც
მთელს სამყაროზე უძვირფესესი რამ არის და
რასაც ვერაფერი საფსურით ვერ იყიდი. ვე-
რავითარი სავანძლით ვერ შეიძენ ადამიანს

სიცოცხლე! ჩაღის ფასად აღარა ღირს...

უცნაური მოვლენაა!.

როცა კერძო მკვლევლობა ხდება, საცა უნდა იყოს, რა ქვეყანაშიც არ უნდა მოხდეს იგი, —საშინელ ბოროტებათ სთვლიან, გულ-შემზარებ მოვლენათ სახვენ... შეიძვრის სასამართლოები ამხედრდებიან ბრალმდებელნი, ვეჭილები, მოსამართლენი, მოწმენი, სოფელი, ქალაქი, ქვეყანა... რა მოხდა!?! მოკლეს ერთი კაცი!..

დღეს დღემო ათასი კვდება... მეტრც... კვერცხი, ცალი კვერცხი რვა კაბიკით ფასობს... რა დროს შევესწარიითო—ყვირიან... ერთი კვერცხი რვა კაბიკი... ითასი კაცის სიცოცხლე!..

სამშაბათი

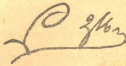
გარეთ საზარელი ბრძოლის ველი... სიხლის ზღვა, კენესა, ვიი-ვიში.

შინ-კი მშვილობა!—საშინელი ძრწოლა, შიში, .. ოჯახს მარჯვენი მოსწყვიტა ბრძოლაში—მარცხენი—საქონლის ქირაა „ბატონებმა“.

გოდებაა სოფლად. „ბატონებისა შემოვლა იცის, ხალხმა იცოდა... მოუბოდიშებდა, მოუტყვევებდა, მოუშხიარულებდა. ამას თავის მნიშვნელობა ჰქონდა. ხალისი და კი გუნება კარგად მყოფსაც იამება და მით უმეტეს უძღლურს.

მობოდიშებოდა, ცეკვის და მხიარულების გუნებაზე ვინღა, დღეს და „ბატონებსაც“ სიმძაფრე ემჩნევა.

სული ამოგვაცილა ამ „ბატონების მობოდიშება ..

ქართულ მაჰმადია-ნთა შესახებ

ჩვენთა მათათა—ქართულ მაჰმადია ნთა საქათნი დღეს ბევრი აურ-ზაური გამოიწვიონ და ზოგიერთ ცდობებზე—ლიცდოლი მძა მძას დააშორონ რომ ქართული მუსულმანნი წყნარდებოთ, მისწრაფებით ქართველნი ჰრიან, და სურთ მოშლითურ კერას დაუბრუნდენ, ამას ქვემოთ მოყვანილი ფერილიც ადასტურებს.

აი, რას წერდა ქართველ-მაჰმადიანთა შესახებ ჩვენი სახელ-განთქმული სახალხო აშული და მწერალი მაჰმადია ამ ოცდა ხუთის წლის წინად დიდი ილიას განუთ „იეჰოიაში“ (1891წ. №214), გემტადეთ ამ წერილის სრულიად უცვლელად, რომელსაც თავისი საზოგადოებრივი მნიშვნელობა დღესაც არ დაუკარგავს და ფრიალ საყურადღებოა.

„უბის წინში“ ჩაწერილი.

მუხუბებიან, კაცო, რას ჩსტვებიან ჩამ ბათუმს და ვოველს წელს საფუხულობით იქ მიდინახ; ნეტა ან რა მოვაქვს იქ ან რა მოვაქვს იქლამო. ერთხელ სხვა მხარეს წადი, შე კაი კაცო იქნება სხვა მხარეს უფრო დიდი მატეი და სარგებლობა გქონდესო—შეგარდესსცეკთან წასახამ ხოლმეთ. ჩემი დარდი და გულის ტკივილი-კი არ იციან. ამ ათას წლას წინად რომ მიწვევად ბათუმში წავედი, ისეთმა გრძობამ შემიპერო, რომ შეუძლებელი იყო, საფუხელი დახედავით თუ არა, კვლავ იქ არ წავსულიყავი. სხვადგ ჩვენ ვიყავით ჩამომხდარი, იქვე ახლა ოთხი სხვადგ სტოგრობდა გამაჰმადიანებულ ქართველებს. თხოუმტრ-თქსმეტამდე უმაწვილი ჭკავდათ. აი სწორედ ამთ შემიპერეს და ამიტომ ვოველს წელიწადს საფუხუში ბათუმს არ ვმოადგები. ისე მივაგარდენ ის ემაწვილები, ისე რომ... ანა რა ვსთქვა, რაგარდ ჩემი დეიდი შეილები. გული არ მამლავდა ნების, რომ თვადი მიმოგრიდებინა; იმისთვის და უური არ დამეჯო იმათი ღამარაკისთვის. დიად, იმათის ღამარაკისთვის. ისეთს ტკიბდს ქართულს ღამარაკობდენ, რომ ჩემს სიტყვებში ისეთი ქართული არსად არა მსმენია. საყვარელია, შე თვითონად არ მესმის, რად შეჩვენებოდა იმათი ქართული ისე ტკიბდით. ის ემაწვილები ხნით იქნებოდნენ კი ოთხი წლიანებინდს დაწვებული ათ წლისამდე. ორი ქალი იყო, დანარჩენები ვაჟები. იმათის სახის სითეორე, ფეხ-მარდობა, სხანასხუვით ღამარაკი. ამაჟი და ფიცხი გული ცნადად ამტკიცებდა, რომ შეტკვად გურულები უნდა ვოფილიყვენ. სხვადგ ჩვენს სდგომი იყო, იმ სდგომის ფანჯარის წინ იყინდნენ სოფლმე სათამაშოდ თავს. ის ქქან მივარდნიდა ქქსა იყო და ფიატონი სმარად არ დდიობდა. ამათი შემადქმნელი ერთსა და იმავე დროს მხარულადგ ვიყავი და მწუხარედგ. მხარულად „ამიტომ რომ მქსმოდ იმათი იმდენის ხნის გამავლობაში სეფთად და

ფაქტობრივად შენარჩუნდა ქართული დედაენა. მიწხარდაც
 იმიტომ, რომ ვიკოტუბოდი იმასა წარსულს, ვუკვი-
 რდებოდე ესადაღელს ცხოვერებას და ვფიქრობდი,
 ნეტა მომავალში როგორ იქნება იმითი საქმი-
 თაი. ნამეტნავად მაშინ ვუწუხდებოდი და მივკვდიო-
 და გულო, როდესაც ერთმანეთს სახელაღეს დაუძა-
 ხელეს: მამქმად, ალი, მამქმად, ომარ და სხვა...
 ჟურისკან სისხლი თავში მივარდებოდა-ხოლო, ვამ-
 ბობო: ამ ჩვენი სახელად და ხორციან, რა
 უნდა მამქმადს, ან ომარს-მეთაი. სრულიად არ
 უხდებოდათ ის სახელები იმ უმარწველების რა-
 გორც არ მოუხდებოდა თუთარს ნამქმარს შვი-
 რებოდი. უხიერო ხიდას ხეხედ ნამქმარს ხიდას
 ამერბენ. ამითაი რომ ვუტყვიროდი, ისე მეტონა
 რომ თურმავულს ვამქმად მამქმად უმუხით,
 კარცა გულოდ მისხელად მარბობდა მამქმად მეთ-
 აი. იმ უმარწველებში ოსმალეთელი უმარწველები
 ირყოდენ და თამაშობდენ. მხარველი ძალიან ად-
 ელიდად შეატოვდა, რომელი იყო გამამქმადიანე
 ბოდი ქართული და რომელი უკმარტო მუსულ-
 მანი. ჩხუბში ქართველ მამქმადიანეები და ნამდვი-
 დი თათრები უფრო ადგილად ირყოდენ ერთ-
 მანეთისაგან. უმარწველი თამაშობდენ ჩვეუბნის
 საღამოებს, თამაშობაშობდენ ისეც თათრულს
 სრულიად არა ღამაშობდენ. ერთხელ ბურთისა
 თამაშობდენ. ერთმა ქართველმა კანცა გამოიარა,
 ბურთის ფეხს დაჭრა და შორს გადაუძრა. ნამ-
 დვიდ თათრის უმარწველი, რომელიც მოთამაშე-
 თა შორის უეჭოდ უფროსი იყო, მიძახა ამ
 კანცას: — ჰე გიჟო, შენაო. ამაზე მამქმადი
 მივარდა ერთა ქართველი მამქმადიანი და კინაღამ
 თითობით თვალები გამოისთარა: გიჟო შენა
 ხარ, შე ღორო შენა! ჰე ხომ ქართველიაო.

— ჰე, და მათაი ეძინან გიჟურებს.

— მათათ-კი არ ეძინან გიჟურებს, იმთ
 ეძინათ, რადგან სხელები უთხრა, ვიკოტუბო და
 ვერ მომავალშია, დასწველიან ღმერთსა, რადგან
 უკუდმართი სახელი იყო.

ეს ამბავი იმის მიხეცით თუა, რომ
 დედ-მამის სახელში თავიანთის წარსულისა უღა-
 მარცხიანთ და უმარწველებისა დასწველიათ რანი
 უფიქრად და ესადა რანი ვარან.

ესლა-კი ნება მამქმარს, სწორედ ვკითხო ჩემს თავს:
 რა ვქნა და რომელს ქვას ვახლო თავი-მეთაი.
 აჰ, ბათუმში, გულებს მოკვება დაკოტო და წა-
 ვიდე სხვაგან ფულები მოკვება? განა იმისთვის
 მომხიბვება ბუნებამ სიცოცხლედ, რომ მარტო ფუ-
 ლები მოკვებო და ჩემი თავი ვინც ვერო? არა,
 არა, მე ჩემს სამშობლოს, ჩემს მიწა-წყალს ვე-
 რ ვგეშობ.

აი ეს მიხეცა მიწვევად ბათუმისაკენ

თუ წავსულიყავი რომ

წავიდიდი ჩამოსვლად-კი არ მინდოდა იქიდან.
 შეგირდებს ვეზახენი ხოლომე ატარის სოფლებში,
 მე-კი ბათუმში ვიწეხი. საშინადად უფროთ ქარ-
 თული სიმღერა და ხმები ქარველ-მამქმადიანებს.
 სადაც გვემდებოდა ან ჩვენ, ან შეგირდებს, მოკრო-
 ვდებოდნენ და უფრო გვიკვებდნენ აღტრებიოთ. მე
 ის-კი არ გამამქმადიანობდა, რომ ბევრი ფული მოვცაო
 ჩვეთვის, სხალოდ ის მინდოდა, ქართველი
 მამქმადიანი მულოდა მამქმადი. მუშტარც იმ
 დროს და იმ ადგილს იმამარწვებდა ჩვენი. სა-
 დად ბევრი გამამქმადიანელი ქართველი მოკრო-
 ვდებოდა, იმიტომ რომ, რამდენიც შემეძლო,
 გულთანად ვამბობდი სიმღერას ცუდად უფროს
 დროსაც იმთთვის გამოსადეგს ღვექმის ვერდო
 და ურბებდა ქართველ-მამქმადიანებს. მაგრამ რას
 იხამ, რომ ამითაი საქმეს თათრის მოლები ახ-
 დენდნენ. შევიდრთა ახრი ხხვა იყო და ისინი-
 კი სულ სხვას ატარებდნენ და სხვას უქმადე-
 ნდენ. თითონ ხომ ძალიან სძულთ ჩვენი ხადას
 და იმის ცდაში არიან, იმთაც მოაძულონ. აი მა-
 ტალითად, რა ღამარ-კი მოკვებდა მე და ერთს
 ქართველს უმარწველს მოლასთან, როდესაც მივე-
 დით იმას წიკთის-სხელებში, მამქმადს გვერდით,
 თათრულ ანბანის სასუფლად. მამქმადს უმარწ-
 ვლმა, როგორც ოსმალურის კანონიერად ღამარ-
 კის უცოდნელმა უთხრა წიკთების გამოდაუს მოლა:
 — უსტა, უსტა, ბირ, ონი ვერა* და მიუ-
 თითა წიკთზე.

გამარცხდა ქრისტიანის მიუკარგული მოლა

და თვებების ბრძალით უთხრა:

— გუთ, გუთ, ბურდა უსტა იობტურ, უ ტა
 და მე იონანდჷ დგარ იფანდჷ*).

მე გამქმადიანი და გუთხარი:

— ხომ ჩველავ, რომ ვერ თათრული ღა-
 მარ-კი ვერ მოუხერხებია, და თქვენ მოქალმქე-
 რი ღამარ-კი სადა ვცოდნენ-მეთაი, თუ არა და
 რა კანცის დამცირება ოსტატის თქმა, ერთა მით-
 ხრი? აღარ დაგზადე მამქმადის მოცემს და განვა-
 გრძე სხვა-სხელები მარდი გურულიყოთ: — რა კა-
 ნიც რა საქმეაო. იმის ოსტატიც ის არის, აჰ
 რა არის სწვენი-მეთაი. ამ უმარწველმა გამო-
 ტაცა ხელიდან წიკთი, რომელიც უნდა მიეწოდე-

*) ოსტატო, ოსტატო, ერთი ის მომცითო.
 *) წადი, წადი, აჰ ოსტატი არავინ არ არის, ოსტატი
 ჰვის მთელი და კალატობიაო.

ბინა, და ჩემს დახარკებულ გაშტრებულს, სულში შერწყნადა. აქ გამწვანდა დახარკა: ამ დროს გამოხატა გაბრაზებით ერთი ასლგაზრდა უმაწვილი ქართველი-მაცემი-დაინი, ესე თითხმეტო წლისა, რომელიც იქვე ასლგის, დუქნის ტვერდით იღება, როგორც უტკობდა, თსმადეთის სამხედრო სსს-წავლებლის მოსწავლე უნდა უთფილიყო. ამან განხარებით შეუტია მოლას:

— ნადრ, ნახაბადრ, ნა უკუდა უდიერსწ? შერე ჩვენი შემოგვება და სიამოვნებით დაგვიწყო ქართული დახარკა:

— რა იყო, რა უნდა გეგინათ, ან რაზედ გაჯაჯარათ? ქართულს უმაწვილს გაუშვარა ი უმაწვილს თავის ნადახარკევე. უმაწვილმა დაიწყო ჟაგრობა. ჩვენი თვალები იმ უმაწვილზედ დანახ, წიტიც დატეგაწვდა და სულეუკლავერინ მე ვითხარა ჩემად ქართულს უმაწვილს:

— ამას სხვა სული უდგას და სხვა სისხლი უდღეს ძანდევში-მეთქი.

უმაწვილმა მხოლოდ სრულიად შიიზიდა ჩვენი უკრადლებს. ცნობის მოუგარობით, გამოგვითხე ვინაობა და უოველი ცარქმეება უმაწვილმა აი რა გვითხრა:

აინაშიც ვარო. სსხვად დასდინა მქეინო: წი-

ა) რა არის, რა ანაზია, რას ეჩხუბებო.

ნად აქ ვითხულობდი ქართულს წიგნს და უმაწვილი ტრანზიტში სამხედრო სსსწავლებლებში ვარო.

— მაშ ხედა არ რა ქართული კითხვა? ვითხუე ჩვენი.

— ვიცი, რატომ, ცოტ-ცოტა

— ცოტ-ცოტა რად უნდა იცოდე ქართული კითხვა, სუვევლასზედ კარგად ვე უნდა იცოდე. იმას-კი არ გუუბნებო, რომ სხვა ენებს სუ ის. წვალი, არა, რამდენიც ბევრი ენა იცოდე და სწავლა ტქონდეს, იმდენი უკეთესი იქნება შენთვის, მაგრამ უველასზედ გვიდრად-კი ქართულს წერა-ითხვას უნდა მოსკიდო სული, იმიტომ რომ ის არის შენი დედაენა.

უმაწვილს ქართული წიგნები მაგვეით. ასეთმა სსწავლამა უმაწვილი დიდად გაახარა და დიდი მადლობა გადაგვისხდა, ვინ იცის რამდენია ისეთი კარგი უმაწვილი გამაგმადიანებულს სსწართვლოში, დანატრულებულ ქართულს წიგნსა და წერა-კითხვას ცოდნას! ჩვენს ძმებს წიგნის ცოდნა სწეურათ, სწავლა-განათლება უნდათ და ჩვენ-კი არაფერს არ ვაკუთებთ სირცხვილა ჩვენთვის, ართვლებო. სირცხვილი! მაზირ

ნიკი ნიკიფ. მამ. მთავარი შვილი პრაპორჩიკი, მღე მამათავარი შვილის, შვილი ოსმალეთის ასპარეზზე ხელნართულ გმ: რულ ბრძოლაში ადფეთქეს ხელის ყუმბარით. 28 წლ. იყო.

დაკარგულ შვილს

შვილო, სად მოკვდი, ვისთვისა, ველარ გიზილე თვლითა, მენ ერთი მჟავდ ნუეშად, ეხა ობლი მომავალთა,—
 "მენც გააქურ! ბერი ჩამეძკა, გული შევსება ბოდითა: ცილად ამითოს სანთლი, ვინ მასახელოს მოღმე თა?!

დიმიტრი (მიტო) ესტატეს ძე უირმელა შვილი ხაშვილი გლფი—ჯარისკაცი ოსმალეთის ასპარეზზე დაიღუბა, 22 წლის იქნებოდა

მინდროი მოუხვენელია, ენახი გვიტილდება, უპატრონობით ხარ-კამებს დღე შავად უტრიალდება, ლამისა მტერმა დაგვეჯანს და მოგვაყენოს ზიანი; საღ არის ჩვენთვის სიკეთე ან სიტყვა თავაზიანი? მზე აღარ მზებოს ჩვენთვისა, გყონავს და გვაზრობს ზამთარი, მამაშენს თვალთა უმტკუნენ, დღად მოგტარი ჯულეკვდარი,—
 შვილო, სად მოკვდი, ვისთვისა, სად დამეკარგე ძვალთა, უშენოდ ვილამ მახაროს, ბედარული, მომავალთა?!

ნიშიძე

მწიგნობრების

სურათები ხუთ შაქმდგებად მის. ბოჭორიშვილისა

მოკვამდობა მერაბი

მორჩილი თაბი, კუთხეში წიგნებით სავსე თარო. კედლებზე მეცნიერთა და მწერალთა სურათები, საწერი მაგიდა, რომელზედაც უწესრიგად ჰყრია წიგნები და რვეულები. ბუხრის თავზე სხვის ადამიანის თავის ქალა. დიოგენი მაგიდას უხის, მის წინ რადენიღუ წიგნი სძევს ვადაშლილი ღრმად. ჩაფიქრებული კითხულობს ბიბლიიდან იმ ადგილს. სადაც დაწერილია როგორ გადასწყვიტეს ლოტის ქალიშვილებმა მამის დათრობა და მასთან დაწოლა სქესობრივ ენის დასაქმავთილებლად. კარებს არაკუნებენ, მაგრამ დიოგენს არ ესმის.

I

დიოგენი

დიოგ. საშინელია სტაქიონის ველურ ღრიანცელზე უფრო საშინელია ენების ტალღათა აზვიადება ადამიანის სულში; იგი სპობს, ანადგურებს ყოველივე წმინდა გამოძახილს ყმაწვილ გონების სიღრმიდან. (კარგებზე კვლავ არაკუნებენ. დიოგენი კარებს ადგებს).

II

დიოგენი და დედა

დედა. სულ ამ წიგნებს ჩასტკერიხარ! ნეტავ რას ეძებ შიგ, რა დაგკარგვია?

დიოგ. ვეძებ სიცოცხლის მიზანს, მსურს ვიპოვო, ამოვიკითხო სად არის სრულყოფა ადამიანის გონებასა,

დედა. დაეხსენ შეილო! გადაქარბებულნი ხება რა არის კარგი, რომ წიგნების კითხვა იყოს? ხალხში უკვე ათასგვარი ცული ხეები ვრცელდება; ამბობენ დიოგენი გონს ვადასცდამ.

დიოგ. გონიერი არც ვყოფილვარ არას დროს... დედა, მითხარი, რა არის გონიერება; მითხარი სუფევს თუ არა ნიჭი, რომელიც გზას იკვლევს ცხოვრებაში და ყოველგვარ მოვლენას აძლევს განმარტებას, უთხარი იმ უვიცთა, უთხარი, რომ მე არას დროს არ ვყოფილვარ გონიერი

დედა. თავს რად იმტირებ შეილო?

დიოგ. თუ თუ თავის დამტკრებაის, რომ ადამიანმა თავისი ამოკება შეიგნოს? ყოველივე დეკარტე დედა! დედა! დეკარტე გზა ძიებ-სა, განმარტედი. მსურდა მარტოდ მართო შედგომილი არსებობის კვლევამიებას,

მაგრამ გამოუცდელ ჩიტის ბახალსავით გავები ენების ბრჭყალებში.

III

ივანივე და ლიზა

დიოგ. აჰა, შენი შვილი აჰა, რომლის კალთასაც შეგიძლიან შეაფარო თავი, ჩემზე კი გიშაღე ამის დალაღნი და გამოძირე.

ლიზა. საცაა სტუმრები მოვლენ, შენ კი ჯერ პირიც არ დაგიზანია;

მერე იცი ვინ მოვლენ დღეს?

დიოგ. ვინც უნდა მოვიდეს, უთხარით რომ მე შინ არავარ! გესმისთ? მე ჩაეკეტები აქ და გთხოვთ, ნურავინ შეეცდებით შემოიჭრათ ჩემს მარტობაში.

დედა. როგორ? ვიცრუო მოხუცმა?

დიოგ. ეს სიცრუე არ იქნება, ვინაიდან ქეშმარიტების წარმოსთქმა ადამიანს არ ძალუძს. ხა! ხა! ხა! რა იქნებოდა, რომ ერთს მშენიერ დღეს აღამიანებმა მოისურვონ სიცრუის უარყოფა მთელი კაცობრიობა და მუნჯდებოდა, ვინაიდან ჯერ არ სუფევს სიტუვა ქეშმარიტების გამოქმნასხველი.

ლიზა. რომ იცოდეთ, ვინ მოვა დღეს ჩვენსა (ეურშა ჩასწურწყლებს).

დიოგ. უთხარი რომ შინ არა ვარ. (ფათადება).

დედა. ახ, რა შეუბრალებლად ეპყრობი, შეილო, ჩემს მოხუცებულეებს? (აიზა და დიოგენი ერთმანეთს თვალებით ზომავენ. დუმილი. დიოგენი მიდას მავადანთან და შარათს სწერს) აი ეს ბრათვი ვადაცი ალოლს. უთხარი, რომ ჩვენ ერთურთს ვერას დროს ველარ ვიხილავთ.

ლიზა. მე არ მსურს შენი მკაცრი ბრძანების აღმასრულებელი ვიყვე; იცოდეთ, რომ... მაგრამ თვით მომავალი ცხად ჰყოფს ყოველივეს (გადას).

დიოგ. და ვქნა, რა ვიღონო? ნუ თუ ჩვენ კიდევ უნდა შევხვდეთ ერთმანეთს? ნუ თუ იმ დამის შემდეგ კიდევ სუფევს ჩვენ შორის რაიმე დამოკიდებულება? ვის ვეძიებდი და რა ვიპოვე? რა!

IV

(იგივე და სახელგანთავსებელი პლატონი).

დედა. მიბრძანდი, შვილი.

პლატონ. (ზრდილობიან სხლამს იძულებულია)
დილა მშვიდობისა.

დიოგ. შენა ხარ პლატონი? როგორ გი-
კითხო.

პლატ. ვცოცხლობ.

დიოგ. სცოცხლობ თუ სცხოვრობ?

პლატ. განა ამ სიტყვებში რაიმე გან-
სხვავებაა?

დიოგ. მერე როგორი! დიდი უფსკრუ-
ლია მათ შორის. სიცოცხლე ადვილია, ცხო-
ვრება კი ძნელი. ვინც სცხოვრობს მის უმ-
ძინს სიცოცხლე, ვინც სცოცხლობს მხოლოდ,
მან არ იცის რაა ცხოვრება. შენ გიმძიმს სი-
ცოცხლე?

პლატ. იმოდენად რამოდენადაც ხელს
მიშლის უსწავლელობა.

დიოგ. ბერს-კი უსწავლელობა უმსუ-
ბუქებს ცხოვრების მძიმე ტვირთს. რა მომი-
ტანე სადღურიდან?

პლატ. რამოდენიმე ბარათია და გაზე-
თები (აძღვს).

დიოგ. (გადაათვალიერებს პარათებს, შემ-
დეგ დასწებს და იატაკზე დაჭყრას) მეგობრები
მწერენ, მუშაობა არ შესწავიტო მოუთმენე-
ლად ველით შენგან ახალრამესო. ხა! ხა! ხა!
ვინ რა მისცა ახალი რამ ხალხს, რომ ჩემგან
ელიან? იშრომე, მაგრამ როდესაც უიმედო-
ბაში იჩრება ნების ხმა? უიმედობამ დაცხრი-
ლა სული, ჩემში მხოლოდ ნაშხვრეები და
სუფეფს წინანდელი სახეებისა. გასაოცს ბავ-
შეობისას წერა-კითხვას რომ ეახსრავილი?
შენი მშობლები მიყენდრიდნენ, უბრალოდ ნუ
გეცდნენ შვილსო. ვინ იცის, იქნებ არც-კი
სტყუოდნენ ისინი დიხას იმიტომ, რომ წერა-
კითხვის ცოდნამ შენს სულში ტანჯვა უფრო
გაადრმავეა. გახსოვს რა ცელქი უღარდელი
ბავშვი იყავი?

პლატ. მახსოვს! (აშთაბრუნებს).

დიოგ. შენ და ლიზას ბავშობისას ძლი-
ერ გიყვარდათ ერთმანეთი.

პლატ. (წითლდება) დიხას, გეყვარდა.

დიოგ. (თვალებში ჩაბრუნდება) ეხლა?

პლატ. მეხლაც პატივს ვცემ თქვენს დას.

დიოგ. რად შესცვალე სიტყვა? ხნოვანება აღარ გაძლევს უფლებას, რომ
სთქვა ეხლაც მიყვარსო. არა? ოჰ, რა ძნე-
ლია ვნების ბრქალებში მომწყვედვად სი-
ყვარული! გსურს დაუბახო ლიზას?

პლატ. არა, გამდლობთ შეჩქარება, მშვი-
დობით განხეთ...

დიოგ. რად გაწითლდი? ლიზა! ლიზა!

V

ივინივე და ლიზა.

ლიზა. მე შეძახდი?

დიოგ. მოდი აქ, შენი სიყრმის მეგო-
ბარი გვეწვია!

ლიზა. სასიამოვნოა! (ხელს ათმუქვს).

დიოგ. თქვენ ხომ გიყვარდათ ერთმანეთი?

ლიზა. და არც ეხლა გვძულს ერთუ-
თნი. არა პლატონ?

დიოგ. დასთანხმდები პლატონს ცოლო-
ბაზე?

პლატ. (მოხრწხვად) კარგია, რომ ოახუნ-
ჯობის ხასიათზე ხართ. მაგრამ მე შეჩქარება.
მშვიდობით (გადას).

ლიზა. რად ჩააგდე ასეთ უხერხულ მდგო-
მარობაში?

დიოგ. წადი! გააცილე! პატივი ეცა სი-
ყრმის მეგობარს.

ლიზა. არაზევდაც ლევატირებ (გადას).

დიოგ. შიდას ბუხართან, აიღებს თავის
ქადას და ღრმად დააკვირდება) და (ხოლდ იმი-
სთვის, რომ ამ გვარი თავის ქალა ქალწუ-
ლისა მიიყრდნო მკერდზე, ეიდრე ამ საზარ
სიღრმეს ფარავს ვარდით მოვლვარე ბაგე,
უნდა ზილა სიყმწვილეში წამების ჯვარი?
რომ იძიო იღუმალი მცნება. თუ რისთვის
სცოცხლობდა, რისთვის მოკვდა აღამიანი,
უნდა ეწამო მთელ სიცოცხლეში? (თავის ქა-
დას მიწაზე დაანატრებს) ხა! ხა! ხა! გონს
გადავცილ. ხა! ხა! ხა! (გააღებს ფანჯარას) ჰეი!
(შემკრთავი მოშორდება ფანჯარას) ალოო!
ალოო! (ისევე მივა ფანჯარასთან და გადასძა-
ხებს) მობრძანდით! მობრძანდით ყველანი შინ
არიან დიოს გარდა. გესმით? მე შინ არა ვარ!
(ჩაიკეტავს ფანჯარას. გარედან სიცილი და ხმა-
ურობა მოისმის) ოხ, ღმერთო ჩემო! დედა!
დედა!

VI

იგაიე და დედა.

დედა. რა გეშარებთა, შვილო!

დიოგ. რაღაც მტანჯავს! დედა! ლედა! იტირე ბედრული შვილი.

დედა. (ხაზად ხევეს ხელს) დამშვიდდი, შვილო!

დიოგ. რა ვქნა! რა ვქნა!

დედა. ნუ მიეცემი მარტოობას, გავრთე, გამხიარულდი სტუმრები მოვიდნენ. წაზოდი მათთან!

VII

ივინიე, სუსნა, შამშე და გიორგი.

დიოგ. ახ!

სუსნა. გვაპატიე, რომ დაუკითხავად შემოვიკერით შენს მარტოობაში.

გიორგი. არა ერთი მითხარი მართლა შინ არ ბრძანდები?

შამშე. ჩვენ აქ დროს ვაატარებლად მოვედით და მასპინძლის სახე-კი ისეთ სასოწარკვეთილებას გამოხატავს, რომ გგონებთ...

დედა. რაღაც შეუძლოდა მყავს.

ლიზა. (კარგბადას) მობრძანდი აქეთ.

დედა. მიბძანდი, დიოგენიც, დამშვიდდება და ვეახლებათ. (გადას უყვანს)

დიოგ. დედა! წაიდი სტუმრებს მიხედვ. მე არა მიშავსრა! გაივლის ეს უკეთურება.

დედა. კარგი შვილო! (გადას).

დიოგ. (მოაღუნებულა დატემა სარტყელზე მუხა).

VIII

იგაიე და სუსნა

სუსნა (შავ და გვერდით მოუყვება) რადა ხარ ასეთ ცუდ ხასიათზე?

დიოგ. (შკაბრად) რა გასურს, რად არ მასვენებ?

სუს. მე მსურს შენ გულის ჩქროლვას დაუგლო ყური.

დიოგ. (ისევ შკაბრა ხშით) სუსნა!

სუს. გავიგე, რომ თხუზულდებას სწერ ასეთ სათაურით "ენების ბრქყალბში" მართალია.

დიოგ. ვსწერდი მაგრამ!

სუს. მაგრამ მასალა შემოგაკლდათ? აი, მე მოგცემთ მასალას... ახალგაზრდა ასულის

გული ყოველთვის სცდილობს, რომ მამაკაცის სულიერ ავადმყოფობას შეუსისხლ ხორცდეს ლა სუსანასა სურს, რომ შენი მკერდი მის მკლავებში მოიშწყვიდოს! (ხელს ხევეს).

დიოგ. ნუ თუ შენც იმას სცდილობ, რომ ჩემში ენების წყურვილი გააღვიო? გამშორდი! ხომ მხედავ რა უსაზღვროდ ვიტანჯები?

მოშორდი, თორემ ვიყვირებ! ალოლ! ალოლ!

სუს. ალოლ! ალოლ! სიტყვას ისე ვერ მოაბრუნებს რომ ალოლი არ დაიძახოს ერთი კიდევ! (გაუნას და კანას)

დიოგ. (შიდას შავდასთან დასწერს რეუღში) შესაძლოა რომდისმე გამომადგეს ამ ენებით დამთვრალ ქალის სიტყვები. ახალგაზრდა ასულს სურს მამაკაცის სულიერ ავადმყოფობას შეუსისხლხორცდეს.

IX

იგაიე და ალოლ!

ალოლ! რად შეძახდი?

დიოგ. (თავდასრია სტვას) გეძახდი განა?

ალოლ! ვგონებ მე მქვია ალოლ! ეს სახელი ხომ თქვენ შესთხზეთ ჩემი სახელის ასოების უცნაურ შებრუნებით?

დიოგ. ახ, ის წყეული დამე! დამე უძილო! დამე ბოროტებისა! ვინ იყო დამნაშავე?

ალოლ! ჩემი სიყმაწვილე, ჩემი ქალწულება იმ დამეს შენ შემოგწირე! მე შენ გეკითხები: ვინ იყო დამნაშავე?

დიოგ. მას შემდეგ მე ის წუთიერი სულის სიმშვიდეც დავკარგე, რომელსაც დროგამოშვებით ვაწვიციდი. შემიბრაღე, გამშორდი, დამტოვე მარტო. იმ დამემ ყოველივე რწმენა ჩაჰკლა ჩემში, მთელი ძიება წმიდა, უმანკო სივარულისა იმ დამემ ამოსვარა ენების მორგეში. მე რაღაც მიუწლომელს ვეძებდი შენს სულში. და რა ვბოგე, რა! საშინელება! ახ! იმ საშენისწერო დამემდის მე ვფიქრობდი, რომ უშენოდ სიციცხლე არ შემეძლო, იმ დამემ კი დამარწმუნა, რომ არც შენთან შემეძლია სიციცხლე, წაღი, გამშორდი.

ალოლ! სად წავედე? რისთვის მამამე,

რისთვის დამკვიწრე სიუცხლის ვარდი?

დიოგ. აი, რა სწორია აქ. (აიღებს ბამბას და კაიხუდებს) ანა უთხრა უმფროსმა დამ უნკროს: მამა ჩვენი მოხუცებულია და არავინ არის ქვეყანასა ზედა, რომელი შემოვადეს ჩვენდა მომართ ვითარცა წესი არს ქვეყნისა. ვასეთ მამა ჩვენს ღვინო, დაწვეთ მისთანა და აღვადგინოთ თქლი მამისა ჩვენისაგან და ასვენ ღვინო დამესა მას და შევიდა უმფროსი და, დაწვა მამასთან, და ვერ სტოი დაწოლა და აღვამა მისი. მეორე დღეს რქვა უმფროსმა უნკროსს, მე ვიწვევ მამაჩვენთან, ვასეთ მას ღვინო ამაღამც; შედი და დაწვე მისთან.

და შეიქნენ დოქტის ორივე ქალიშვილი ორსულად მამისაგან თვისისა, (დაკეცეს) თუ ასეთი ძლიერია ახალგაზრდა ასულის ძარღვებში სისხლის ღულღო. თუ ასეთი დაუცხრომელია შენში ვეღური ვნება, წადი! წადი! (ფათრდება)

ალოლ. საღ?

დიოგ. ვადი ხალხით ხაცე მოედანზე და მოამბტე შენს სარცელებზე ყველა ის, ვსაც ძალუძს დაციტროს ვნება.

ალოლ. მტარვალო! რა სთქვი? ოხ, ღმერთო ჩემო! (ქვითანებს) რა საზინელეა! რთდესაც შენი ხელი შეეჩო ჩემ სიუცხლის ყვაილის. როდესაც ტრფობას სხივებზე დაფერფლე ჩემი უმანკო სხეული, ეხლა მეუბნები ამა? ყოველ ნაკეთს ჩემი სხეულისას აჩანს შენი დანასუნთქი. ნუ თუ იმიტომ მომწყვიტე უმანკობას, რომ სამუდამოდ გარყენილებს მოკრევი ვადამისროლო? მაგრამ თუ შენში არ სუფევს სიბრალოლი, ჩემშიდაც იფეთქებს შურის ძიება ხანჯლით ვანგიგმირავ იმ მკერდს, რომელიც თრთოლივთ ევეროდა იმ დამეს ჩემს სხეულს.

დიოგ. რაღას აყოვენებ! დამეც მახვილი გმეფერები, გემულარები,

X

ივანევე, გიორგი და შამშე

გიორგი. (ღვინით სავსე მოყვრბხილი ეანწი ძეწვეთა ჰვიდა მხარზე) ესენი-კი თურმე აქე ჭუკჭუკებენ განმარტებით.

შამშე. რა რიგ მაკვირებს, დიო. შენი გამოცვლია მუდამ მოუსვენარი იძავ, ეხლა-კი მონასტრის მწირივით ოთახს არ სცილდები

დიოგ. ის აღარა ვარაუც ვიყავ ოდესმე. დავეცო სულით. იმ ფრთა გაუზრდელ არწივის ბახალას დავემგსავცე, რომელიც ვიღრე ძალ-ღონეს მოიკრებდა გაუმძღარ ყვავის მსხვერპლი შეიქნა.

გიორ. (წაგნებს ათვაღეურებს) ეს წიგნები კუიდან შეგშლიან მგობარო! და ხომ იცი ბრძენ დიოგენს მისმა სიბრძენმ საღ მისცა ბინა? აი ამ რკაშია მომწყვედული მათელი სიბრძენ და უმეცრება, ნაღველი და სიტკბოება! ამა ვადაძვარ!

დიოგ. აი მინდა, არა.

გიორ. ცოტა მოსვი, სულ ცოტა.

დიოგ. (ყოფნათ მოსვამს).

გიორ. ცოტა კადე!

დიოგ. მაშ კარგი დაღვევ! დაღვევ!

გიორ. ეხლა კი ჩვენი ხარ? (ხელს ჩაკიდებს) წაიღეთ ზვიდანში, ვიქეიფოთ. აქ, ძმაო, რაღც საზინელი ოხუჩა ისმის ამ წიგნებში მომწყვედულ აზრებისა. (დაიკუნს მკორე მხარში მამშე ჩაქვლებს ხელს).

დიოგ. წაიღეთ დავლიოთ! დავლიოთ.

(გადანს ალოლს ქვითინი წასკდება და გულ შედინებული ჩაიყვება).

ფ ა რ დ ა .

მარ. სიუცხლისა

(გაგრძელება იქნება)

ვაქ-კაცის სიკუდილი

(ალბური ღმჯი, ჩაწერილი ხაშმელი გლეხის იავორ ყურკაიშვილის-მიერ).

ვაქკაცსა ომში სიკუდილი—

თავი მძინარე ჰგონია;

შედება საკაცზედა—

ცხენზე შეჯდომა ჰგონია;

ჩადება სამარეშია—

თბილი ლოგინი ჰგონია;

ზედ დაყრა შავი მიწისა;

საბნის დახურვა ჰგონია;

ნაღვეთი შავის მიწისა—

ღელის ცრემლები ჰგონია;

ყელზე შეხვევა გველისა—

ყოლის მკლავები ჰგონია;

დახვევა ქალღისა—

წვრილი ცოლ-შვილი გჰგონია!

ვუდრო ვილსონი

ჩრდილო-ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტი, რომელმაც შეიმარსა სახემწიფოთ მოწოდებით მიმართა და სხვათა მშვიდობიანობის ჩამოგდება, იეთი ზეგს დადებდა, რომ არავინ დაჩივროს

ტბის ასუკლი

ძილის მეფე სუბუქფრთებით დაჰუარდა ზებს სოფელს ჰჰართავს. მის მჯნახე თავისუფლად თვისა დროშა აღუმართავს.

ანდამატად, მ ჩვენებად შექმნილი და გადადნარი, ძილის მეფე ყველგან დაჰქარს უხილავი, უჩინარი.

სთელმს ყოველი... თვით ფოთლებს შარაშური აღარ ისმის, მხოლოდ ტბიდან რაღაც უცხო—წელი ჰმნი გამოიძმის.

აქ ტბის პირად, ასუ ს შ.შეველს, სამოსლით დაღუფრავს, ისლში ბნა უპოვნა, ისლთ სხე დაუფრავს...

ვარსკლავთ კრტა ტისასულსა დასციავებ, ძილ ა უკრთობს და მთავარს მის ფიქალ მკერდზე დასთამაშებს, თვას ირთობს.

ჰიმნსა მღერის ის დამატყვევს, მოსაკლავად თვისი ჟინის და ცის მნათობს თვალს უწვება, შესთამაშებს და შესცინის იმო ვერობრძე.

ხარხარი

(თარგმანი)

ტაძარი გაჩაღებულია საცეცხლურის თხელ სურნელოვან ბოლოში მკრთლად ციმციმებს თ.ფლის სანთლები.

საკურთხეველის წინ სდგანან სიძე და სატარძალი. ორივე ხალვაზდა, ღამაზა ნატარძალს თვალბში ნინთი გაწოუტქმელი ბეღიერება, უსაზღვრო სიხარული ევატებ. პერიოზიულის ფუქრებით არის მოკული სიპიძოს მაღალი შუბლი, რაიქ მის სახეს მრის ხანების გამომეტყველობას აძლევს. ორივე ბეღიერიად გრძნაჲს თავს, უბ მო ბეღიერიად მთელი სიკოცხლად—მოჰჯადებეთა. ბეღიერი აღს ვე სიყვარულია ეკუთვნის მთ განუყოფლად

გარეშემო ყოველივე მზარულობს, დღესასწ ულავს.

მღვდლის სამოსელი ბრწყინავს სწლეებს შუქით, ღამაზად მორათული სიძე პატარძალი ყველა ოქმუფრავან გამოირჩევიან ჯვარის წერა დხარულდა, მეჯვარეთა დაღვლილ ბეღლები უქანასკნელ ღონეს იკრე-

ბენ და გვირგვინებს მღვდელს გადაცემენ. დიდი ღმუილი შეიცვალა ცოტაოდენ ხმაურობად რომელმაც თან და თან იმ ტა. დაუსრულებელი იყო მრავალი მილოცვა, კოცნა, მისალმება... შემდეგ მაცურებულთა ჯიუფი ორად გაიყო, და ცოლსა და ქარაგოს მისცა, ისინი გამოვიდნენ, ვიღამაც ეტლს დაჰაბა, შეგ ჩახა, კარები მიხურა და, გასწორა უბრძანა...

იმათი არ ესმოდათ, ვინ რს ამბობ ვერ ხედავდნენ ოუ ვიმ ჩახა ისინი ეტლსა და სხვ... ორივე მთვარლი იყვნენ ეშით, ერთს თ ს სალოკით. ეტლი გაქანებული მიჰქრდა. ახლად ჯვარ და წერილი ეწავა მკარის მიკრდნენ... ის უკონდა ოცის ცოლის თეთრ ფუნთუშა ხელებს. პრს სახე ტუჩებს და ყურში მღვდვარებათ ჩასწო ჩულებდა:

— სიხარული, ბეღიერება. შენ ჯამი ხარ... შენ თავს ვირავინ წამართვევს.. მუდამ ერთად ვიქნებით. არა? ეტლი მიჰქრის შუაგულ ქალაქში, მაგ

რამ ისინი ვერაფერს ამჩვენენ, ვერას ხედავენ... მათ არ ესმით, თუ როგორ ახლოს, ეტლის ბორბალთა რახუნის შორის მოისმის გულ შემზარავი, თავზარ დამცემი ხარხარი მეფ-სტოფელისა:

— ხა-ხა-ხა-ხა! ხა-ხა-ხა ხა!!

პოდპ. კირილე მაჭარაშვილი

მარბდა

ქალების ტანსამოსი კაბის ქვეშ ჩასაცემელია,— ტანს აჩუნს კობტად, ლამაზად (გვერდების დამზღველია!) ძალბისგან ასხმული ზონარით მოსაქერია (ზოგზედაც ღუგუმებს აბნევენ) თუმც შესაკერვლად ძნელია! ექიმნი, დიდი სწავლულნი ქალებს უკრძალებენ იმასა,— მაგრამ-კი ჩვენი დიაცნი რას გაიგებენ სხვისასა!

აიღეთ ხელში კალამი, სიტყვა დასწერეთ სრულადა, მხოლოდ შუაზე ერთ მარცვალს ამოსკრით,—იყოს კრულადა.

ხომ ხედავთ, როგორ ადვილად უკვე აიგო უჩადა: იმის მიყოლი ქალ-კაცი იცლება სისხლად, ფარადა. მახვილი

წერილი აგვები

ჩვენში

ახალზოგო მამონის ი დამითაშვილის გარდაცვლების 30 წლის თავი სრულდება წელს.

5. გომთინაძის 20 წ. უბილებს სახალხო სახლში აუარებელი ხალხი დაესწრო. მოდლსასწავლეს სხვა და სხვა დაწესებულების მხრით მიულოცეს შესაფერი სიტყვებით.

წიგნის „მეზისის ტაძარის“ გამოცემა განუზრახეს გრ. ჩარკიანს სწორედ ისევე, როგორც ამ 16 წ. წინად გამოცეცა. წიგნი დასურათებული იქნება ხომის ნახატებით.

მივიღეთ ახალი წიგნები. კ. შ. წ. კ. სი-გამოცემანი: იაკობ გოგებაშვილის „იანანა რა ჰქმნა“ და „თავდადებული ქართველი“ (ორივე წიგნი დასუსრათებულია, თითო ლირს 15 კ.) და გვ. გაბაშვილი-მოთხრობანი, წიგ III, მოხარულითათვის. წიგნი შეიცავს თორმეტამდე მოთხრობას, დაბეჭდილია რიგიან ქალაღზე, სფთადა, ფ. 60 კ.

ქართულ საჯგლოქმელდა სახ-ის სასარგებლოდ დღეს ახალ კალუმში გრცელო შინაჩისინი სალაშო გაიმართებ.

ახალი ახაშვილის წარმოდგენა გაიმართება „ახალ კალუმში“ კვირას, თებრ 12.

ქართული გუნდი ალ. მაისურაძისა. ამ მოკლე ხანში სახალხო სახლში გამართავს დიდ კონცერტს 4 განყ.

სორაანის სტამბაში იბეჭდება მ ვეშაძის ნაწერების პირველი რვეული. წიგნი მალე გამოვა და ეღირება. 50 კ.

ჯარისკაცთათვის დიდ კარაკისში სცენის მოყვარ ვანო ვიგოშვილის თაოსნობით ამ კვირი ქართულად წარმოდგენილი იქნება „ტიმოთეს ლეღვი“ რაგორც გადმოგვცეს, ი. გიგოშვილის განუზრახავს დრო გამოშვებით მართოს წარმოდგენეტი.

ცხვეტორი-მ ხაშურის დრამ. წრეს თავის ხარჯით გაუწერა ფურ. თეატრი და ცხოვრება.

რუსეთი შორის

შუანდალის იუზილე. რამდენიმე კვირი წინეთ შესრულდა ოცი წელიწადი რაც გამოდის რუსული თურნალი „თეატრი და ხელოვნება“. თურნალმა არ მოისურვა ამ დღის გასწუთობით აღნიშვნა, თუმც მის ხელმძღვანელ ბ. კუგელს მრაველი მილოცვები მიუფედა თურ-ლისტების და პარტიისმცემლობისგან.

იური ბაღაშვი, ახალგაზრდა ბელეტრისტრისტი, რუსეთში გარდაიცვალა

ალექსანდრე ამფითეატროვი, ცნობილი რუსი მწერალი ბუბლიცისტი, „რუსკია ვო-იას“ თანამშრომელი, მთავრობის მიერ გაძევებულ იქნა ტურსს. ამ გარემოებამ დიდი აღელვება გამოიწვია მწერალთა წრეებში.

„ლორნი მეფობენ“. გაზეთ „უტრო როსიის“ ფაქტიურმა რედაქტორმა ალექსეცკიმ გაზეთის თავი მიანება და ერთ დიდ საეპტრო დაწესებულებაში შევიდა.

ვლ. ბურცევი აპირებს განაა ხლოს თურნალ „მოზავლის“ გამოცემა ძველი პროგრამით.

ახალი გაზეთი „სხივი“ რომელსაც სცემს გამოცემლობა „კაბეცია“ მაქსიმე გორკის ხელმძღვანელობით, რუსეთის თურნალ-სტადა წრეებში დღის ინტერესებს იწვევს- „სხივი“, თურმე ნიეთ ერთ მხრით უზრუნველყოფილია მილოცვებით. ამბობენ, ამ გაზეთში საინტერესოა თანამშრომელთა შემაღგანლობა, მაგსამხედრო მიმოშობილას აწარმოებს ყოფილი სამხედრო მინისტრი პოლკოვნიკი, სასკალთა საქმეებზე სწერს ყოფილი მინისტრი გრავ იგნატიევი.

წერილი რედაქციის მიმართ.

მადლობის გამოცხადება

რედაქტორა! უმორჩილესად ვთხოვთ უღრესი მადლობა გამოუცხადოდ ბ ვანო მესხიშვილს, რომელმაც კეთილ ნება და გამოუწერა ამა 1917 წლ. თურნალი „თეატრი და ცხოვრება“ თელავის წმ. ნინოს სასწავლებელს. თელავის წმ. ნინოს, სასწავლებლის ქართველი მასწავლებელნი.

დაეფუძნებენი

კავკასიის სავაჭრო-საქრეწველო ბანკისა, რომელსაც მინისტრის განკარგულების ძალით ეწოდება „ამიერ - კავკასიის ბანკი“

ამით აუწყებენ აქციების პატრონთ, რომ ფანანსთა მინისტრის მიერ დამტკიცებულ წეს-სდების §§ 63 და 64 ძალით, პირველი ს ზოვადო კრება ბანკის აქციონერებისა დანიშნულია 5 მარტს 1917 წ. ტფილისში დილის 11 სათ ღ ბანკის ბინაზედ—ლორის-მელიქოვის ქუჩა № 5 (ტფილისის სათავად-აზნაურო ბანკის ახალ შენობაში)

ს ა გ ა ნ ი გ ა ნ ხ ი ლ ვ ი ს ა :

1. სორგანიზაციო კომიტეტის ანგარიში
2. საბჭოს წევრთა რიცხვის მომატება.
3. საბჭოს წევრთა არჩევანი.
4. 1917 წლის ხარჯთ-აღრიცხვის განხილვა და დამტკიცება.
5. ბანკის საჭიროებისათვის უძრავ მამულების შეძენის შესახებ მოხსენება.
6. გამგეობის სამას წევრის არჩევა.
7. სარევიზოო კომისიის 5 წევრის არჩევა.

ბბ. აქციონერთა საყურადღებოდ ვაცხადებთ:

ყველას, ვისაც-კი შეუძენია ბანკის აქცია, ნება აქვს დაესწროს საზოგადო კრებას, ხოლო ხმის უფლება მარტო იმ აქციონერსა აქვს, რომელსაც ათს აქციაზედ ნაკლებ არ ეკუთვნის ყოველ ათს აქციაზედ პატრონს ერთის ხმის უფლება აქვს, მაგრამ ამისთანავე რაც უნდა ბევრი ჰქონდეს აქცია, მაინც აქციონერთა საზოგადო კრებაზედ იმაზედ მეტს ხმას ვერ მიიკუთვნებს, რაც ვადაქაზებდა კრებაზედ დამსწრე წევრისა ხმების ერთს მათედს (56)

მთავრობისა, საზოგადო დაწესებულებებისა, საზოგადოებებისა და ამხანაგობებისა ხმის უფლებას თავიანთ კანონიერ წარმომადგენლთ აძლევენ (57)

იმ აქციონერებს, რომლებსაც ათს აქციაზე ნაკლები აქვთ, შეუძლიანთ შეეერთონ თავიანთი აქციები, ზავადის ვეჟილ ბის ძალით, რათა მიიღონ უფლება ერთი ან მეტს ხმისა იმ საღვრამდე, რომელიც მოხსენებულია 55—შა (57).

რომელ აქციონერსაცხმა აქვს, მაგრამ რაიმე იმზევის გამო არ შეუძლიან კრებას დაესწროს ნება აქვს, თვისი უფლება ისეთს სხვააქციონერს გადასცეს, ომელსაც აქვს ხმა, მაგრამ ერთსა და იმივე აქციონერს ს ზოვადოდ არ შეუძლიან ორ ვეჟილობაზედ მეტი ვეჟილობა იქონიოს.

შენიშვნა: ვეჟილობა ხმის გადაცემისათვის უნდა შესდგეს წერილის სახითა და გიდაეყოს ამი-კავკასიის ბანკის დამფუძნელთ სამის დღით ადრე საზოგადო კრებამდე ხელის მოწერა ვეჟილობაზე უნდა შემოწმებულ იქმნას მთავრობის საზოგადო დაწესებულებათ ან პირთ მიერ. საზოგადო კრებაზედ შესასვლელი ბილეთების მიღება შეიძლება ბანკის კან-ცლდარიაში 4 სარტს. დილის 10 საათიდან დაწყებული,

V წ. მიიღება ხელის მოწერა 1917 წლისათვის V წ.

სათეატრო სალიტერატურო, სამხატვრო წლიური ხელის მომწერნი მიიღებენ კვირისული შუბნალს

თეატრი და სპორტები

(წელიწადი შეხუთე)

გამოვეს სრული პროგრამით, უკვე ცნობილი რედაქციით

შუბნალი კარბათა ბარუბა, კრძარბისული მიხარბულუაინა

ნალში მონაწილეობას მიიღებენ ჩვენა დამსახურებუნი და ახალგაზდანი ჭიერი მწერლები: მაგონები, კრიტიკოსები, მუსიკოსები, მხატვრები

შუბნალს მწერი თრეე ურეიით წელიწადში დას მ მან. ნახეარას წელით.

მხ. 50 კაბ. თათო ნომერი უეეღან 15 კაბ ფეღას შემოტანა ნაწილ-ნაწილად

ეიდება: ხელის მოწერას დრის მ მ., 1 მისამდე — მ მ. 1-ელ ენკენასოეედე

ხელის მოწერა მიიღება: თლისში, „სორანის“ ტაშვის კანტორაში (მადთოვის ეუნ.

ძული, № 1, ვარონცივის მეორე ხილის ყუწში). ქალაქ გარეთ ხელის-მომწერთ ფული უნდა

გამოხვეწონ შემდეგის მისამართით: Тифлис, ред. Театри да Спорт да Цхобиანი, Институт Иис-
дашвили. რედაქტორ-გამომგებობი ანდა იმედაშვილი ე

ახალი კლუბი

შეათს 11 თებერვალს ქართული საქელოტქემდო საზოგადოება თავის ნიუთიერ საშუღებთა გასაძლიერებლათ გამართავს

დიდსადამოხ

პროგრამა: 1) ობერა ლაკმე ქართულათ მეორე მოქმედო. მუსიკა დელიბსი ნ. ქართველიშვილს ლობბარობით. 2) ციგნო ბარონი პირველი მოქმედება მეტო ზუბესი. პ. ფალიაშვილს ლობბარობით 3) ეროვნული ცეკვა სენაგ და ხე. დასაწყისი სლაშოს 9 საათზე. ბილეუები იციდეა ახალ კლუბში და ქმუ ნუეეშის საჩიეში სლაშოს დიასახენ ნ. კ. ნ. ლ. ყაშვილს. ამით მ დ. ქვეჭვავდე

ხარუშხის ახალი კლუბი

ორშაბათში — სინემაოგ სიმბ. ორკ.

სამშაბათში — სინემაოგრაფია: სიმბ. ორკეს.

ოთხშაბათში — ქართული წაომოდგენა.

ხუთშაბათში — ოპერეტა რუულ უნაი

პარასკევი — საოჯახო სლაშო

შაბათში — რუსული წაომოდგენა

აშრიბ სიმბეანი ორკესტრა

შესახველელი ფანი: ქალიბი და სტუდენტები — 25 კ. მამაკაცი 50 კ.

დასაწყისი: წარმოგენა — კონცერტების და სინემაოგრაფ — სლ. 8 ნახ.

ახალი კლუბი

კვირის პრ. თებ. 12-16

კვირა — რუსული წაომოდგენა. ბილეუები 50-30 კ.

ორშაბათში — ოპერეტა. ბილეუები: 1 მ. 50 კ.

სამშაბათში — საოჯახო სლაშო

ოთხშაბ. — სინემაოგრაფი. სიმბ. ორკ.

ხუთშაბ. — ქართული წაომ. ბილეუები 50-30 კაბ.

პარასკევი — ოპერეტა. ბილეუები: 1 მ. 30 კ-დე

შაბ. — საოჯახო სლაშო

კვირა — რუსული წაომ. ბილეუ. 4-30 კ.

ამაწაშჩინს: კონცერტების სლაშ. 3 სთ. წარმოდგენა და სინემაოგრაფ. სლ. 8 1/2 სთ. შაშახ. ფასი მანდილ-სს. 50 კ. მამაკაცი 1 მ.

